

ЗДРАВКО СРЕБРОВ
ПРИКАЗКА ЗА ХРАБРИЯ ХИП-
ХОП И ЗА ДОБРОДУШНИЯ
СЛОН

chitanka.info

Това се случи в един много голям град. В него всичко беше голямо — къщите, дърветата, улиците. Но както е навсякъде, където има много големи неща, там има и малки. И в гората е тъй, и в града е същото...

Такова малко нещо беше и кученцето Хип-хоп.

Ако в приказките на наш известен писател може да има царска дъщеря с име Вей-хай-вей, защо да няма и кученце с име Хип-хоп?...

В този град с големи къщи, дървета, улици живееха и големи хора. Те не бяха големи по ръст, както може да си помисли някой — с глава, ръце, крака на великани, но бяха големи по слава и богатства. Като царете от ония времена, когато е живяла на земята и царската дъщеря Вей-хай-вей. А може би и по-големи от тях...

Кученцето Хип-хоп живееше на къса улица в богатски квартал. Имаше и такива улици в големия град!... Улицата не само беше къса, но беше и крива. Но това не ѝ пречеше да се нарича „Пепеде“ — име, което много ѝ прилягаше.

На южния край на улицата, където слънцето грееше най-силно, се издигаше хубава къща като палат. Къщата беше с много стаи и много прозорци. Но в нея живееше сама богата жена с кученцето Хип-хоп.

Жената не обичаше децата, мразеше хората. Никъде не ходеше на гости, никого не приемаше в къщата си. Хип-хоп ѝ беше по-мил от всичко на света. Заедно с парите и скъпите накити, които тя криеше в старинно сандъче от седеф и сребро.

На ъгъла на къщата имаше цветарник с широки стъклени прозорци. Но в него нямаше цветя — жената не обичаше цветята, а в средата се переше с широките си листа стар фикус с брадясали корени, които излизаха от саксията му. Под сянката на фикуса се гушеше кучешка колибка от пластмаса на жълти и червени ивици. В нея спеше Хип-хоп.

Кученцето Хип-хоп беше дълго две педи от главата до опашката и една педя от земята до върха на главата си, без да се смятат ушите му.

Ушите не се смятаха, защото бяха широки и клепнали, а козината му се влачеше по земята. Тя беше бяла и къдрава, като копринена. Богатата жена го къпеше в банята всеки ден с топла вода и английски сапун „Сънлайт“, което значеше слънчева светлина. Много калъпи от

този сапун тя беше скрила за цял живот заедно с други неща в сандъците и килерите си.

Хип-хоп също не обичаше хората и най-много мразеше децата. И цветята не обичаше — те не миришеха на мляко! Когато не спеше в колибката си, той подскачаше на задните си крачета, метеше с опашката си ту пред едното стъкло на цветарника, ту пред другото и лаеше, докато си изгубеше гласа.

Лаеше, защото на тази улица се събираха децата. Те бяха весели деца, играеха най-чудни игри, викаха и се смееха. Но Хип-хоп не можеше да търпи смеха им. Не можеше да търпи смеха на децата и господарката му.

Понякога тя крещеше през прозореца заедно с Хип-хоп.

— Да се махат от тук тия дяволи! В дън земя да идат! Ще ми изпотрошат прозорците. Ще отровят кученцето ми.

Децата се разбягваха и улицата оставаше пуста — без деца и без смях...

Жената тогава прегръщаше Хип-хоп, сипваше в гърлото му топло мляко с каймак — да не би да е отровено, или за да му се оправи гласът. Обличаше му къси панталонки и палтенце от синьо сукно със сърмени шевове и пискюлчета. Закачваше му сребърна верижка на мека огърличка от котешка кожа и го извеждаше на разходка в парка „Червеното кученце“.

В този град с големи къщи, големи дървета и улици имаше всякакви паркове: парк „Белите гълъби“, „Ангорската котка“, парк „Птицата какаду“, „Костенурката и водните жаби“, „Черният лебед“ и парк „Червеното кученце“.

В парка „Червеното кученце“ се разхождаха само жени с кучета. В него имаше воден басейн. В средата му, на гола скала, бе издялано от художник кученце от розов мрамор, което лочеше мляко от златна паничка. Паркът носеше името му.

В този голям град, както можеше да се помисли, през зимата валяха и големи снегове. Те затрупваха покривите на къщите, клоните на дърветата, улиците, тротоарите.

В града бяха докарали от далечни страни и слонове. Както е при всички слонове по света, ушите, хоботите и краката им бяха по слонски големи. Сама зъбите им бяха изсечени. Търговците на слонова кост ги бяха продали, защото са по-скъпи и от златото, и от среброто,

че и от безценните камъни. В родината си, в джунглата, слоновете се бранеха с тях от тигрите и лъвовете, но тук, в големия град, не им служеха за нищо.

Слоновете бяха докарани да мият и чистят улиците на града. Това го бяха измислили богатите хора. Те се смятаха по-умни от бедните и каквото измисляха, това ставаше в големия град. А и слоновете бяха работливи, с добри сърца и за час-два измиваха целия град. Пък и работеха без заплата...

Денят, когато стана случката, беше топъл. Духаше мартенски вятър. На улица „Пепеде“ снегът се топеше, от покривите течеше снежна вода. Грееше слънце. Но в сенките до електрическите стълбове и около дърветата имаше нечисти купчини сняг.

Тогава пристигна на улицата големият слон Мариус. От шахтата на градския водопровод, която се пълнеше от дъжда и от снега, Мариус премести скарата, почна да смуче вода с хобота си и да полива улицата. Той измиташе снежните купчини, обливаше тротоарите. Понякога издигаше хобота си и събаряше шушулките от стрехите, които още не бяха се стопили докрай. За да не ударят децата! Но пазеше да не събори гнездата на гугутките.

За няколко само минути слонът Мариус поля и изми цялата улица, тротоарите, електрическите стълбове. Спокойно се обръщаше и разхождаше от единия ъгъл до другия. А вrabчетата весело прехвъркваха над него и най-смелото от тях, то беше командирът им, кацна на темето му. Но Мариус не се разсърди. Той не го усети дори, нали кожата му беше дебела!...

Тогава на улицата дойдоха децата.

Децата бяха приятели на слона Мариус и често му даваха по някоя ябълка, която той изяждаше с голямо удоволствие, като шляпаше с ушите си.

— Мариус, Мариус! — викаха весело децата сега. — Мариус ще чисти и нашата улица.

А най-малкото момиченце, то беше Бистрето, му поднесе голяма ябълка „Пармена“. Не беше си отхапвало от нея, не беше я дори опитало.

Точно в този час Хип-хоп се връщаше от разходка с господарката си. Той беше горд, стъпваше предпазливо, за да не се изцапа. Нали беше облечен като малкия принц! Хип-хоп чу смеха на децата и се

ядоса до немай-къде. Забрави, че е облечен като принц, дръпна се силно, изтегли верижката от ръцете на жената и с лай полетя по улицата.

Господарката му беше доволна:

— Моят Хип-хоп е храбро кученце — си каза тя. — Той ще прогони тези проклети деца. Да се махат, ако щат в дън земя!...

Но изведнъж Хип-хоп видя насреща си слона Мариус.

Той не беше виждал слон на улицата, но беше свикнал с големи неща, с големи къщи, дървета, улици. Не се уплаши никак. Хвърли се към децата. Реши да ги прогони и, ако може, да скъса на някое чорапчето. Децата се разбягаха, на улицата остана само слонът.

Доволен от победата си, Хип-хоп се нахвърли с лай и върху Мариус. Може би в гнева си не му се видя толкова голям и силен. Слонът сякаш не го виждаше, ядеше ябълката си, леко поклащаше хобота си. Но Хип-хоп се оскърби ужасно от това невнимание. Беше научен да го забелязват, да се страхуват от него... Без много да му мисли, захапа една дебела гънчица от големия крак на слона.

Чак тогава слонът забеляза, че нещо се мотае из краката му и внимателно дигна крак, за да не стъпче кученцето. Но Хип-хоп помисли, че е уплашил големия слон и налетя с още по-голяма сила върху другия му крак. Мариус дигна и другия крак. Той вече се оттегляше, беше си свършил работата, но пак се погрижи да не стъпче разсърденото зверче.

— Кой знае какво му е дошло на ума на това кученце? — помисли добродушно той.

Но Хип-хоп не се отказа от битката. Налиташе, лаеше пресипнало, подскачаше ту към краката на слона, ту към опашката, ту към хобота му. Роса се пръскаше наоколо, въздухът се разтрепера...

Може би тогава слонът, без да се сърди, реши да се пошегува с храбрия Хип-хоп. А може би и да го понакаже за злия му нрав. Смукна спокойно с хобота си от водната шахта, леко го изви към кученцето.

Преди Хип-хоп да разбере каква беда го очаква, силна струя вода го обля от главата до опашката. Поде го като парцал, с който мият прозорците. Той се запремята, кой знае колко пъти по плочите, ослепен и оглушен от водата. И без да издаде звук, изхвъркна на тротоара в напречната улица с крачетата си нагоре.

Тогава слонът Мариус — може би му дожаля! — хвана внимателно кученцето Хип-хоп с хобота си, дигна го високо, тръсна го и го сложи на плочите, където втрещена го чакаше господарката му.

— Тичайте, хора! — развика се разгневената жена. — Този проклет слон, дебелак, удави милото ми кученце. Искаше да го убие!

Но на улицата нямаше хора. Слонът Мариус поклати весело хобота си, шляпна с уши, сякаш се смееше от сърце на шегата си и сложи скарата върху шахтата. После махна с хобот и към жената, може би да ѝ каже „довиждане“, и тръгна бавно към изхода на улицата. Там децата весело сменяха една игра с друга. Спря се до тях, искаше може би да им се порадва. Или да им разкаже какво се бе случила с Хип-хоп на кривата улица.

А храбрият Хип-хоп, с мокра и изцапана козина, с къси гащета и палтенце, които не приличаха сега на дрехите на малкия принц, с подвита опашка, като се спъваше във верижката и поскимтяваше от обида и жал, последва господарката си...

Но в голямата къща го очакваше топла баня с английски сапун „Сънлайт“ (което значеше слънчева светлина), и прясно мляко с каймак. Очакваше го и сладък сън на меко в колибката от пластмаса под стария фикус.

Така че всичко от случката на улицата в края завърши благополучно за кученцето Хип-хоп. Слонът Мариус си отиде доволен, а храбрият Хип-хоп остана здрав и читав... С това завършва и приказката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.